

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni jako soud pro mládež rozhodl v hlavním líčení konaném dne 1. února 2017 v Plzni, v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Špety a přísedících Mgr. Michala Červenky a Mgr. Petra Vágnera **t a k t o** :

Obžalovaná

m l. [REDACTED] [REDACTED] ,

nar. [REDACTED] v [REDACTED] , naposledy žákyně [REDACTED] , trvale bytem [REDACTED] , [REDACTED] ,
okr. [REDACTED] , toho času ve vazbě [REDACTED] ,

j e v i n n a , ž e

dne 28.8.2016 v době mezi 17.00 hod. a 17.33 hod. v obci [REDACTED] , okr. [REDACTED] , u potoka pod svahem vedle účelové komunikace navazující na ulici [REDACTED] , se záměrem usmrtit z nezjištěné příčiny napadla poškozenou ml. [REDACTED] , nar. [REDACTED] , kterou nejprve škrtila tzv. kravatou, poté ji povalila na zem a škrtila ji oběma rukama, následně ji kapesním zavíracím multifunkčním nožem s délkou čepele 63 mm nejméně pětkrát bodla do zad, poškozená ml. ji prosila, aby ji nechala, obžalovaná ml. jí mlátila hlavou o břeh potoka, poškozená ml. se jí snažila vysmeknout, ale obžalovaná ml. ji střídavě převalila na záda a

břicho, klečela na jejích nohou a opakovaně a to i větší silou ji uvedeným nožem bodla a řízla do oblasti krku a levé horní paže se slovy „stejně jsi chtěla umřít“ a tímto jednáním jí způsobila horizontálně probíhající řeznou ránu na krku, protínající podkoží s oboustranným přerušením povrchního snopce plochého svalu vpředu na krku, ve střední čáře s přerušením svalové povázky před průdušnicí, skobovitou ránu před levým ušním boltcem směřující dolů, dvě rány na levé polovině krku, povrchní ránu na levém rameni, ránu na levé horní končetině v zadní axiální čáře, řeznou ránu na zadní ploše levé paže cca 6 cm dlouhou, pronikající podkožím a pět bodných ran na zádech nad levou lopatkou, všechny délky do 20 mm pronikající do podkoží, přičemž k úmrtí poškozené ml. nedošlo jen v důsledku toho, že nebyla prota průdušnice, velká krční žíla nebo velká krční tepna a v důsledku včasného lékařského zákroku,

t e d y

dopustila se jednání, které bezprostředně směřovalo jiného úmyslně usmrtit, jehož se dopustila v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

č í m ž s p á c h a l a

pokus provinění vraždy podle § 21 odst.1 k § 140 odst.1 tr.zákoníku, a

o d s u z u j e s e

podle § 140 odst.1 tr.zákoníku za použití § 31 odst.1 zák. č. 218/2003 Sb. k trestnímu opatření odnětí svobody nepodmíněně v trvání **čtyř (4)** roků

Podle § 31 odst.4 zák. č. 218/2003 Sb. vykoná toto trestní opatření odděleně od ostatních odsouzených ve věznicích nebo ve zvláštních odděleních pro mladistvé.

Podle § 70 odst.2 písm.a) tr.zákoníku k trestnímu opatření propadnutí věci – kapesního zavíracího multifunkčního nože s červenými střenkami.

Podle § 229 odst.1 tr.řádu se poškozená ml. [REDAKCE], nar. [REDAKCE] v [REDAKCE], bytem [REDAKCE], [REDAKCE], okr. [REDAKCE] odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních

O d ů v o d n ě n í

Z důkazů, které soud provedl v hlavním líčení, bylo zjištěno, že obžalovaná ml. [REDAKCE] a poškozená ml. [REDAKCE] byly spolužačky ze [REDAKCE] školy ve [REDAKCE] a kamarádky. Dne 28.8.2016 šly spolu ven a kolem 17.00 hod. došly na místo u obce [REDAKCE], u potoka pod svahem vedle účelové komunikace navazující na ulici [REDAKCE]. Zde chodily

v potoce a poškozená ml. [REDAKCE] všimla u bot obžalované ml. [REDAKCE] nože. Vzala ho do ruky a zeptala se jí, proč ho nosí sebou. Otevřela ho a obžalovaná ml. ho chtěla zpět. Poškozená ml. nůž zavřela a obžalovaná ml. ho opět otevřela a namířila ho na ni. Poškozená ml. řekla, že se bojí a obžalovaná ml. nůž zavřela a odhodila ho na zem kousek od svých bot. Poškozená ml. se obula a chtěla jít domů. Nato si obžalovaná ml. stoupla těsně za ni a začala ji škrtit tzv. kravatou, kdy jí přiložila pravou ruku kolem krku a levou rukou si ji přidržovala. Poškozená ml. ji prosila, aby ji pustila a ona řekla, že ne. Začala ji škrtit ještě více, posléze ji strhla na zem a pokračovala ve škrcení. Když jí poškozená ml. chtěla říci, aby ji pustila, tak jí druhou rukou zacpala pusu. Poškozená ml. v té době seděla a obžalovaná ml. byla vedle ní na levé straně a stále ji škrtila. Když se jí chtěla vysmeknout, tak ji strhla do potoka, lehla si na ni a zafixovala jí svými nohama ruce a nohy. Poškozená ml. v potoce ležela na zádech a obžalovaná ml. ji škrtila oběma rukama kolem krku zepředu. Poškozená ml. ji prosila, aby ji pustila, ona jí říkala, proč by měla. Poškozená ml. se jí omluvila, že jí řekla, že se jí bojí, že to tak nemyslela. Obžalovaná ml. jí řekla, že je stejná jako ostatní. V její ruce se objevil zmíněný nůž, povalila poškozenou ml. na břicho, ta měla polovinu těla na břehu a polovinu s dolními končetinami ve vodě. Obžalovaná ml. ji bodla nožem třikrát do zad. Poškozená ml. se chtěla vysmeknout a utéci, jenže obžalovaná ml. ji opět převalila do vody a bodla ji nožem dvakrát do zad. Potom se v potoce praly, poškozená ml. ji chtěla ze sebe strhnout, ale obžalovaná ml. ji vzala jednou rukou za vlasy a začala jí mlátit hlavou o břeh potoka. Pak ji převalila na břicho, dala svoje nohy na nohy poškozené ml., klekla si na ni. Potom ji střídavě převalila na břicho a na záda a opakovaně a to i větší silou ji bodla a řízla do levé horní paže a krku se slovy „stejně jsi chtěla umřít“. Po tomto útoku nůž zahodila, klekla si nad poškozenou ml. a snažila se jí zastavit krvácení. Poté z mobilního telefonu poškozené ml. volala na tísňovou linku 112 a komunikovala se Záchranou službou Karlovarského kraje, kterou přivolala na místo. K úmrtí poškozené ml. nedošlo jen díky tomuto včasnému lékařskému zákroku a také díky tomu, že útokem obžalované ml. nebyla prořata průdušnice, velká krční žíla nebo velká krční tepna. Popsaným jednáním způsobila poškozené ml. poranění uvedená ve skutkové větě výroku tohoto rozsudku.

Trestní stíhání obžalované ml. [REDAKCE] bylo zahájeno usnesením Policie ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, služba kriminální policie a vyšetřování, odbor obecné kriminality ze dne 29.8.2016, č.j. KRPK-69145-37/TČ-2016-190070 pro pokus provinění vraždy podle § 21 odst.1 tr.zákoníku k § 140 odst.1 tr.zákoníku. Toto usnesení jí bylo doručeno ve stejný den. Obžalovaná ml. byla v přípravném řízení vyslechnuta 29.8.2016 (č.1.120). Na počátku své výpovědi uvedla, že v lednu letošního roku řekla své matce, že by chtěla navštívit psychologa, protože měla sny, ve kterých se řezala, sny, že je v místnosti, kde jsou všichni mrtví, ona jediná žije a je od krve. Na levé ruce se pořezala nožem kvůli rodinným problémům a to několikrát od lokte k zápěstí, nebylo to moc hluboko a nebyla s tím u lékaře. Rodinné problémy má s tátou a se sestrou, táta jí nadává nebo ponižuje a sestra provokuje. Matka měla někdy v srpnu nebo v září volat psycholožce v [REDAKCE] a zařídit návštěvu. O těchto problémech říkala [REDAKCE]. Také měla problémy se šikanou ve škole, ale kvůli tomu se neřezala. Dále uvedla, že má výpadky paměti, občas neví, co dělá. Ještě trpí samomluvou a slýchá hlasy. Samomluvou trpí skoro pořád, protože nemá moc kamarádů. Ty hlasy jí říkají, že je nemehlo, že všechno jen pokazí. Nedávno jí začaly hlasy říkat „zabij“, nevěděla, co tím myslí. Začalo to před měsícem, většinou se hlasy ozvou párkrát týdně. Mluví v její hlavě, nikomu o tom neřekla. Dále vypověděla, že [REDAKCE] je její nejlepší a jediná kamarádka. Popsala, jakým způsobem trávily předemtný den, tedy 28.8.2016, než přišly na inkriminované místo. Je to místo ve [REDAKCE], kudy jezdí tatry, nejbližší je ulice [REDAKCE], kde bydlí. Šly za železniční přejezd směrem k místu, kde se těží kaolín. Jedná se o místo, kde se cítí bezpečně, teče tam potůček. Protože bylo horko, tak

si v něm smočily nohy. ■■■■■ šla fotit něco, co se jí líbilo a pak už jen ví, že ji prosila o pomoc, ať zavolá záchranku. Bylo tam hodně krve, obžalovaná ml. si myslela, že její mobil nefunguje, tak volala z mobilu ■■■■■. Nejprve volala na linku 155, ta nefungovala, tak volala na linku 112. Řekla, že neví, co se stalo a na jejich radu se zeptala ■■■■■, co ji bolí, ona řekla, že na krku a na zádech. Potom jí předala telefon. ■■■■■ říkala, že nechce umřít, že si mají pospíšet. Dále neví, co říkala a více si z rozhovoru nepamatuje. Pak slyšela houkat sirény, vzala si telefon zpátky a vylezla nahoru na silnici. Na ■■■■■ viděla zranění, měla řezné rány na krku a na rukou. Krev byla chvíli v potůčku, pak odplavala. ■■■■■ ani moc od krve nebyla. Obžalovaná ml. měla ruce od krve, protože jí chvíli držela ten krk a dále věci, hlavně triko. Na lince 112 se ptali, jestli ■■■■■ nemá pod sebou krev, když ji bolí záda, ona jim řekla, že ne, že v potoce už žádná krev není. ■■■■■ ležela přímo v potůčku na zádech, měla na rukou a na krku více řezných ran. Když si všimla, že je ■■■■■ zraněná, tak měla asi v pravé ruce nůž, je pravák. Přišel jí čistý, nebyl od krve. Odhodila ho pryč mezi stromy. Nosí ho normálně u sebe, jedná se o švýcarský zavírací nožik červené barvy. Podle jejího odhadu je otevřený dlouhý tak 12 cm. Na tom noži jsou i různé další věci, např. nůžky, vývrtka, pilka apod. Nosila ho v kapse u kalhot, když je měla. Když neměla žádné kapsy, tak ho neměla. Dále popsala svoje oblečení v inkriminovanou dobu. Když vylezla na tu silnici, tak s ■■■■■ komunikovala, jestli je při vědomí a čekala na záchranku. ■■■■■ byla při vědomí pořád. Záchranka dorazila asi do 10 minut po telefonátu a začali ■■■■■ ošetřovat. Potom přijela policie, ■■■■■ odvezla záchranka a ji policie. Když šla s ■■■■■ ven, tak žádné hlasy ve své hlavě neslyšela. Vůbec neví, jak se najednou mohlo stát, že ji ■■■■■ prosila o pomoc. V době, kdy byly na to místě, tam nikdo jiný nebyl. O prázdninách se moc nevidaly, protože buď byla pryč ona nebo ■■■■■. Když ji prosila, aby zavolala pomoc, tak si chvíli myslela, že se jí zdá, že je tam krev, že to není skutečnost. Když zjistila, že ne, tak ihned zavolala pomoc. ■■■■■ věděla, že obžalovaná ml. nosila nůž. Dále obžalovaná ml. vypovídala v přípravném řízení v rámci vazebních zasedání dne 31.8.2016 a 6.9.2016 (č.1.90, 102). V prvním případě vypovídala pouze k osobě, v druhém případě doplnila, že k potoku šly samy dvě, ona s ■■■■■, nikoho cestou nepotkaly. Zde byly také samy. Poté, co zjistila, že ■■■■■ je zraněna, viděla první ■■■■■ a potom záchranku. Nevěděla, že by ■■■■■ měla v té době u sebe nějaký nůž. Co se týče hlasů a snů o zabíjení, tak ty hlasy se už neopakují, sny také ne. Předtím se jí to stávalo opakovaně. Před touto událostí s nikým žádný konflikt neměla, nikdo ji neurazil, ani neponížil, s nikým netelefonovala, byla ten den na síti, ale neřešilo se tam nic, co by ji rozrušilo. Dále se vyjadřovala ke svému Facebooku a doplnila, že když viděla kamarádku zakrvácenou, tak jí bylo zle a chtělo se jí zvracet. Pocit strachu, obavy nebo úleku nezaznamenala. Jenom jí bylo špatně a trochu zmateně, nedokázala si vybavit, co se stalo a proč tam tak ležela. Věděla, že ■■■■■ trpí sebepoškozováním, jeden čas to dělala ráda, řezala do sebe a párkrát mluvila o smrti, že chce zemřít, že ji to na světě nebaví. Když to zjistila její máma, že se řeže, tak ji poslala k psychologovi, byla tam asi jednou. V řízení před soudem byla obžalovaná ml. vyslechnuta v rámci hlavního líčení dne 30.1.2017 (č.1.490). Lze konstatovat, že vypovídala prakticky shodně a doplnila, že na popsaném místě byla předtím o prázdninách dvakrát nebo třikrát. Objevila ho náhodou, říkala si, že by tam mohla nafotit pěkné fotky. Nůž nosila u sebe běžně, nikoli do školy. Nepamatovala si, jak dlouho ho nosila, dal jí ho kamarád. Nepamatovala si, kdy přesně s ■■■■■ začala kamarádit, byla to její spolužačka, ■■■■■ spolu seděly v lavici. Mimo školu se scházely např. do kina, také spolu chodily na ■■■■■. Občas šly spolu ven a navštěvovaly se doma. O svém sebepoškozování se svěřovala pouze ■■■■■, ta se také řezala, říkala, že je to z toho důvodu, že má neshody s matčíným přítelem. Obžalovaná byla také v minulosti obětí trestného činu, potom přestala komunikovat s lidmi. Byl na ni vypracován znalecký posudek a párkrát byla na psychologii v ■■■■■. ■■■■■ byla přijata na ■■■■■ školu v ■■■■■ a ona měla jít na školu ■■■■■ v ■■■■■. Když šly k tomu potoku, tak se bavily o

tom, jak často se budou scházet a plánovaly kino. Obžalovaná ml. byla trochu nervózní, že jim začíná nová škola, bála se nového prostředí. Ten nůž nosila u sebe hlavně kvůli sebepoškozování, také kvůli sebeobraně, kdyby ji někdo napadl. Pokud jde o její vrstevníky, tak se jí ve škole posmívali, fyzicky jí neubližovali. Pokud jde o její sny, ty se týkaly smrti, někdy v nich zemřel někdo, na kom jí záleželo, někde v nich umřela ona. Neuvažovala nikdy o tom, jaké to je, zabít člověka. Dále uvedla, jaké se jí líbí filmy, horory sledovala málokdy. S [REDAKCE] si také navzájem svěřovaly osobní problémy. Nemá žádné vysvětlení pro to, co se tam odehrálo, vůbec to nechápe. O prázdninách se s [REDAKCE] scházely méně často, než když chodily do školy. Na tom místě, kde se tohle přihodilo, jezdí v pracovní den nákladňáky a o víkendu cyklisti. Také tudy chodí myslivci, není to zcela opuštěné. [REDAKCE] u sebe dříve také nosila nůž, ona věděla, že ho nosí. Měla ho kvůli sebeobraně a z důvodu sebepoškozování. Přemýšlela, jestli má [REDAKCE] napsat nějaký omluvný dopis, ale nevěděla, co má napsat. Až sedla k papíru a něco sepsala, ale nevěděla, jak jí to má předat, protože nezná její adresu a asi by to neprošlo přes její mámu. Ten dopis psala nyní v pátek (to znamená 27.1.2017). Kopii dopisu předala předsedovi senátu, který ho přečetl.

Obžalovaná ml. je z jednání, které je popsáno ve skutkové větě výroku rozsudku, usvědčována svědeckou výpovědí poškozené ml. [REDAKCE] z přípravného řízení (č.l.134). Tato výpověď byla v hlavním líčení postupem dle § 102 odst.2 tr.řádu přečtena. Jmenovaná uvedla, že s [REDAKCE] se znají od 1. třídy školy, ale bavit se s ní začala až od [REDAKCE]. Obžalovaná ml. jí hodně důvěřovala, poškozená ml. byla její jediná kamarádka, protože nikdo se s ní nebavil kvůli jejímu vzhledu. Obžalovaná ml. se jí svěřovala se vším, co jí trápí, trápilo ji to, že byla před čtyřmi lety znásilněna svým strejdou a že má problémy s tátou. V neděli 28.8.2016 šly spolu ven. Vše probíhalo v pořádku, domluvily se již v pátek. Obžalovaná ml. nabídla, že jí ukáže hezké místo. Na toto místo šly, je [REDAKCE]. Je to v lesíku a teče tam potůček. Všechno bylo v pohodě, máchaly si nohy v potůčku, předtím se zuly. Poškozenou ml. to přestalo bavit a chtěla jít domů. U bot [REDAKCE] spatřila nožik, tak ho vzala do ruky a zeptala se [REDAKCE], proč ho nosí sebou. Řekla jí, že jen tak. Ten nožik byl zavřený, poškozená ml. ho otevřela, ale [REDAKCE] ho chtěla zpátky. Tak nožik zavřela a obžalovaná ml. ho opět otevřela. Měla ho namířený na poškozenou ml. a ta jí řekla, že se jí bojí. [REDAKCE] ten nožik odhodila na zem kousek od jejích bot. Potom si poškozená ml. nazula boty a chtěla jít domů. [REDAKCE] si stoupla těsně za ni a ona už věděla, že něco nebude v pořádku. Pak ji [REDAKCE] začala škrtnout pravou rukou, kterou jí dala kolem krku, nemohla se nijak bránit. Začala ji více mačkat a poškozená ml. pochopila, že to nebude sranda. Prosila ji, aby ji pustila, a ona řekla, že ne, začala ji škrtnout ještě víc. Potom ji strhla na zem a škrtila ji. Když jí chtěla říci, aby ji pustila, tak jí levou rukou zacpala pusku. V té době poškozená ml. seděla a [REDAKCE] byla vedle ní na levé straně a pořád ji škrtila. Byly na břehu potůčku, poškozená ml. se chtěla vysmeknout, ale obžalovaná ml. ji strhla do potoka, lehla si na ni a zafixovala jí svými nohama ruce a nohy. Poškozená ml. ležela v potůčku na zádech a ona ji začala škrtnout oběma rukama kolem krku zepředu. Potom ji poškozená ml. chytila za triko a prosila, aby ji pustila. Ona se jí ptala, proč by měla a poškozená ml. se jí omluvila za to, že jí řekla, že se jí bojí, že to tak nemyslela. Na to jí obžalovaná ml. řekla, že je stejná, jako ostatní. Najednou obžalovaná ml. sebrala nožik, najednou ho měla v ruce, povalila poškozenou ml. na břicho, ta měla polovinu těla s nohama ve vodě a nožikem ji třikrát bodla do zad. Vůbec necítila bolest, myslela si, že bodla vedle. Když [REDAKCE] dala ruku s nožikem nahoru, tak viděla, že nožik i její ruka jsou od krve. Sáhla si na záda a nahmatala tam krev. Chtěla se jí vysmeknout a utéci, jenže ona ji chytila, převálila znovu do vody a bodla ji tím nožikem nejspíš dvakrát do zad. Tu bolest vůbec necítila, protože nožik byl hodně ostrý, hrozně ji prosila, aby ji nechala žít. Potom se v potůčku praly, poškozená ml. ji chtěla ze sebe strhnout, ale ona ji vzala jednou rukou za vlasy a začala jí mlátit hlavou o břeh

potůčku. Potom si ■■■ vzala zase nožik, převálila poškozenou ml. na břicho, dala svoje nohy na její, klekla na ni a tím nožikem máchala. Potom ji řízla do pravé části krku a pak za levé ucho. Potom ji poškozená ml. chytla za obličej, chtěla ji odhodit, ale to se nepovedlo. ■■■ ji povalila na záda v potůčku, klečela vedle ní na pravé straně a nožikem jí podřízla krk se slovy „stejně jsi chtěla umřít“. Poškozená ml. si na krk sáhla, aby zjistila, zda je to pravda, co jí udělala. Řekla jí, co jí to udělala. ■■■ jakoby si uvědomila, co udělala, tak zahodila nožik někam do lesa, klekla si nad ni a držela jí krk, aby nevykrvácela. Poškozená ml. jí řekla, ať jí okamžitě zavolá sanitku, že nechce zemřít. Musela ji prosit, protože si myslela, že to na ni poví a myslí si, že kdyby jí řekla, že to na ni poví, tak ji zabila. Ten útok trval tak pět minut. Po dlouhém přemlouvání, které trvalo tak minutu nebo dvě, zavolala ■■■ z mobilu poškozené ml. protože její mobil byl mokrý. ■■■ volala na tísňovou linku 112, pak chtěla zavolat i záchranku. Na té lince jí říkali, co má dělat, jak se má zachovat. ■■■ si pak chtěla sundat tričko, aby jím zastavila krvácení z toho krku, ale nakonec k tomu nedošlo, protože si ho poškozená ml. držela sama. Asi 20 minut, než je našla sanitka, ležela v potůčku, bylo to nejspíš štěstí, protože studená voda zabránila vykrvácení. Když přijela záchranka, tak jí dali kapačky a odvezli ji do sanitky. Paní doktorka jí sdělila, že kdyby přijeli o pár minut později, tak bylo po ní. V době útoku na ni ■■■ působila tak, že se jí to líbilo, že si v tom libovala a nechtěla vůbec přestat. Určitě vše vnímala, jestli nějak komunikovala mimo to, co již uvedla, tak na to si nevzpomíná. ■■■ držela nůž nejspíš v levé ruce, možná si ho přehazovala, takže nejprve v levé a pak v pravé. Ten nožik byl kapesní, otvácí, červené barvy, měl v sobě nějaký pilníček, otvíráček, šroubovák, možná malé nůžky a vývrtku. Délka čepele mohla být tak 5 cm. Už ho u ■■■ viděla, ukazovala jí ho, ale bylo to poprvé, co si ho vzala ven. Poškozená ml. váží 58 kg, měří 167 cm. ■■■ má skoro 90 kg, možná přes, měří o centimetr víc, je silnější. Takové chování u ■■■ nikdy nezažila, ale ■■■ jí říkala, že by ji zajímalo, jaké to je zabít člověka. ■■■ měla problémy s tátou, v dřívější době se jí spolužáci posmívali, že je mužatka. Dále uvedla, že cestou na místo nikoho nepotkaly a tam také nikdo nebyl. K útoku ze strany ■■■ došlo v 16.30 hod., sanitka tam dorazila kolem 17.15 hod. Dále popsala, jaké měla oblečení a jaké obžalovaná ml. Vůbec nepochopila, proč jí to ■■■ udělala, možná to bylo proto, že poškozená ml. byla její jediná kamarádka a nechtěla se o ni s nikým dělit a proto ji chtěla zabít. ■■■ se jí svěřovala se svými sny, které byly agresivní a násilné, pořád v nich někdo umíral. O letních prázdninách byla s ■■■ venku asi dvakrát nebo třikrát. ■■■ jí neříkala nic o tom, že by slyšela nějaké hlasy. V další části výpovědi opětovně popsala útok ze strany obžalované ml. a upřesnila, že když ji ■■■ začala škrtit, tak ji škrtila kravatou, tedy pravou rukou, kterou si levou rukou přidržovala. Bylo to velkou silou, protože když se poškozená ml. pokoušela mluvit, vydávala pisklavý hlas, nemohla skoro vůbec mluvit. Dále uvedla, že v době výslechu, tedy 30.8.2016 je omezena v běžném způsobu života tím způsobem, že může jíst jen tekutější stravu. Bolí ji záda a krk. Může mluvit normálně, ale po delší době jí slábne hlas. Nikdy nikomu neříkala, že by chtěla umřít, ani o tom neuvažovala. Nikdy neviděla, že by se ■■■ řezala nožem, ale ukazovala jí řezné rány na rukou, více na levé ruce. Měla je hlavně na předloktí, nad ním i pod ním. Jednou viděla i čerstvé rány, když šly do kina, to měla ránu v předloktí. ■■■ měla ráda horory. Také jí říkala, že se jí zdál sen, ve kterém poškozená ml. umřela, že ji někdo zabil. Měla obavu, že poškozená ml. umře. ■■■ také říkala, že se bojí, až ■■■ pustí z vězení, že ji třeba zabije nebo ji zraní. Nikdy neviděla, že ■■■ měla s někým fyzický konflikt, před ní se nesebepoškozovala. K tomu říkala, že to dělá kvůli tátovi, že je toho na ni moc a že se jí tím uleví. Ten nůž u ní viděla poprvé před rokem, nepůjčovala si ho od ní. Když ji bodala, tak vycenila zuby, oči měla možná víc rozevřené. Když ji přemlouvala k přivolání záchranky, tak byla ■■■ rozrušená, začala brečet a řekla, že když tam zavolá, tak že to na ni poškozená ml. řekne. Ona jí odpověděla, že to na ni neřekne, protože si myslela, že by jí něco udělala. Musela ji přemlouvat k přivolání záchranky, protože nechtěla zemřít. Když záchranku

zavolala, tak udělala všechno pro její záchranu. Předtím než záchranku zavolala, tak jí držela ránu na krku.

Je zcela zřejmé, že citovaná svědecká výpověď je zásadním přímým usvědčujícím důkazem o vině obžalované ml. Poškozená ml. popsala velmi detailně průběh celého útoku, o její věrohodnosti nemůže být pochyb, neboť její tvrzení korespondovala s ostatními ve věci provedenými důkazy, jak bude uvedeno dále.

Z protokolu o ohledání místa činu (č.1.5) a fotodokumentace (č.1.9-15) vyplynulo, že na místě útoku, které bylo tímto důkazem zadokumentováno, byl nalezen předmětný nůž. Z protokolu o odběru otisků pachových stop (č.1.16) a fotodokumentace (č.1.17) je zřejmé, že z tohoto nože byla odebrána pachová stopa. Z protokolu o vydání hmotné věci (č.1.19 a 21) je zřejmé, že obžalovaná ml. vydala svoje aktuální oblečení a svůj mobilní telefon. Z fotodokumentace (č.1.23-28) vyplynulo, jak byla skutečně obžalovaná ml. v inkriminovanou dobu oblečena. Z protokolu o odběru pachového vzorku osoby (č.1. 338,340 a 344) soud zjistil, že dne 29.8.2016 byl vzorek odebrán z pravého a levého boku obžalované ml., dne 10.10.2016 pak opětovně z obou boků. Z odborného vyjádření – výsledek zkoumání v oboru metod pachové identifikace (č.1.508) bylo zjištěno, že pachová stopa odebraná z nože se shoduje s pachovou stopou odebranou z pravého boku obžalované ml. dne 10.10.2016. Z protokolu o vydání hmotné věci (č.1.36) vyplynulo, že poškozená ml. vydala prostřednictvím ošetřující lékařky svůj mobilní telefon a aktuální oblečení, toto je také patrné z fotodokumentace (č.1.38-46).

K vydaným věcem byly v přípravném řízení opatřeny znalecké posudky z oboru kriminalistika. Podle znaleckého posudku z odvětví biologie (č.1.313) byla na oblečení, které vydala obžalovaná ml. – kalhoty a tričko, prokázána přítomnost lidské krve, na botách nebylo možné přítomnost vyloučit. Stejně tak nebylo možno vyloučit přítomnost krve na čepeli rukojeti a šachtě nože. Podle znaleckého posudku z odvětví genetika se nepodařilo ve vzorcích zajištěných z rukojeti nože stanovit DNA profil, pokud jde o čepel nože, byl ve vzorku stanoven částečný smíšený DNA profil nevhodný k provedení individuální identifikace a k porovnání. Ze vzorku šachty nože byl stanoven úplný smíšený DNA profil, ve kterém lze rozlišit majoritní a minoritní složku. Tato majoritní složka DNA profilu se shodovala s DNA profilem poškozené ml. Ve stěrech z kalhot a trička, které vydala obžalovaná ml., byl stanoven úplný DNA profil, který se shoduje s DNA profilem poškozené ml. Podle znaleckého posudku z odvětví mechanoskopie (č.1.329) byla bodnořezná rána na podprsence a triku vytvořena druhově shodným nástrojem jako zajištěným nožem.

Dále měl soud k dispozici zvukový záznam oznámení na tísňovou linku 112 a na linku 155 na nosiči CD-R (č.1.350) a protokol dle ustanovení § 55 tr.řádu o přepisu záznamu telefonické tísňové linky 112 a 155 (č.1. 351-357). Z tohoto důkazu vyplynulo, že první hovor byl uskutečněn dne 28.8.2016 v 17.33 a oznamovatelka, tedy obžalovaná ml. sděluje, že někdo pobodal její kamarádku, ale neví kdo. Poškozená ml. udělila souhlas k vyžádání údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu ke svému mobilnímu telefonu, ze kterého byla volána tísňová linka. Z vyhodnocení výpisu (č.1. 370) je zřejmé, že hovor na tísňovou linku byl uskutečněn v 17.33 hod.

Lze bez jakýchkoliv pochybností konstatovat, že výše uvedené důkazy jednoznačně podporují svědeckou výpověď poškozené ml., pokud jde o útok ze strany obžalované ml.

Ke zranění poškozené ml. byl vypracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství (**č.l.188**), fotograficky tato zranění byla také zadokumentována, ať již v době těsně po nálezů poškozené ml. (**č.l.209-210**), či v době při příjmu ve [REDACTED] (**č.l.215-218**) a dále po operačním zákroku (**č.l.221-223**). Ke zraněním poškozené byl zpracován znalecký posudek ze soudního lékařství. Z tohoto vyplývá, že poškozená ml. dle dokumentace zdravotní záchranné služby ze dne 28.8.2016 utrpěla na krku řeznou ránu 16-18 cm zasahující kůži, podkoží, svalovou povázku, svaly, bez poranění průdušnice a velkých cév, řeznou ránu asi 4 cm ve tvaru V na levé straně u ušního boltce, řeznou ránu 3-4 cm pod uchem vlevo, pět bodných ran asi 2-3 cm na zádech, dvě v oblasti lopatek proximálně, jedna v oblasti úhlu lopatky vpravo, dvě v oblasti dolního úhlu lopatky vlevo, ránu 3-4 cm v oblasti levého ramene, řeznou ránu asi 7 cm v polovině levé paže vzadu zasahující svalovinu, ránu asi 3 cm nad levým loktem vzadu. Dne 28.8.2016 od 19:50 do 20:52 hod. se poškozená podrobila v celkovém znecitlivění operaci a zranění byla popsána tak, že utrpěla horizontálně probíhající řeznou ránu na krku, protínající podkoží s oboustranným přerušením povrchního snopce plochého svalu vpředu na krku, ve střední čáře s přerušením svalové povázky před průdušnicí, průdušnice bez poranění, skobovitou ránu před levým ušním boltcem směřující dolů, bez poranění důležitých struktur, dvě rány na levé polovině krku, povrchní ránu na levém rameni, ránu na levé horní končetině v zadní axiální čáře, řeznou ránu na zadní ploše levé paže cca 6 cm dlouhou, pronikající podkožím a pět bodných ran na zádech nad levou lopatkou, všechny délky do 20 mm pronikající do podkoží. Jednalo se o poranění řezná a bodná, ke vzniku řezných ran dochází tlakem a tahem ostré hrany nástroje. Ke vzniku bodných poranění dochází proniknutím hrotnatého nástroje podél své dlouhé osy do tkání. Za nástroj způsobit taková poranění lze považovat nůž. Zranění mohla vzniknout zajištěným a zadokumentovaným nožem. Na prstech nebyla zjištěna a popsána poranění, která by prokazovala snahu zachytit v rámci obrany ostří zraňujícího nástroje. K řezným ranám na levé horní končetině mohlo dojít i při snaze vykrýt útok. Nelze jednoznačně stanovit pořadí vzniku ran. Řezná rána vpředu na krku zasahovala až k jazyce, protínala snopce plochého krčního svalu a povázku před průdušnicí. Vlastní průdušnice a velké krční cévy nebyly poraněny. Rána vznikla tahem a tlakem ostré hrany zraňujícího nástroje. S ohledem na hloubku a rozsah rány lze odhadnout, že zraňující nástroj působil větší silou. Bodná poranění na zádech lze ze soudně lékařského hlediska hodnotit jako nezávažná, která poškozenou ml. neohrožovala na životě. Rozsáhlá řezná rána na krku zasahovala až k jazyce, protínala svalovou povázku před průdušnicí, rána vyžadovala chirurgické ošetření se zastavením krvácení elektrokoagulací a poté sešití po vrstvách. K celkovému zhojení dojde za dobu delší než 7 dnů, kratší než 6 týdnů. U bodné rány vlevo na krku není popsána délka bodného kanálu. Rána byla ošetřena sešitím s dobou léčení viz výše u bodných ran. Hluboká řezná rána zasahovala vpředu ke krku až k jazyce a přetínala povázku před průdušnicí. Pokud by došlo k protěti průdušnice, pak by poškozená byla ohrožena na životě zejména možností vdechnutí krve. Rovněž mohla být ohrožena na životě protětím velké krční žíly a velké krční tepny. K trvalým následkům se lze vyjádřit až po roce, v současné době lze konstatovat pouze to, že poranění zanechají jizvy. Znalec potvrdil výše uvedené závěry při svém výslechu u hlavního líčení (**č.l.493**) a doplnil, že nejzávažnějším poraněním byla řezná rána na krku, která poškozenou ml. ohrožovala, ta měla velké štěstí. Pokud jde o vznik tohoto poranění, tak pachatel mohl mít čelní i zadní postavení. Zranění byla určitě bolestivá, vzhledem k jejich množství a na rozsah té rány. Nedošlo k protěti průdušnice, ale rána dosahovala až k ní. Scházelo velmi málo k jejímu protěti. Znalec také předložil soudu anatomický náčrt krku (**č.l. 487**) a doplnil, že řezná rána na krku končila řádově v centimetrech od velkých cév.

Dalším důkazem, který prokázal trestní odpovědnost obžalované ml. byly znalecké posudek z oboru zdravotnictví, odvětví dětská psychiatrie a dětská klinická psychologie

(č.1.231). Z prvně jmenovaného vyplynulo, že v době spáchání trestného činu netrpěla obžalovaná ml. vážnou duševní poruchou. Jednalo se u ní o disharmonický vývoj osobnosti (rysy histrionské, impulsivně explozivní) směřující ke smíšené poruše osobnosti. Bezprostředně po samotném činu se u obžalované ml. rozvinula porucha přizpůsobení s převládající poruchou jiných emocí a s projevy dissociativními. Jedná se o poruchu přechodnou, dobu trvání však nelze přesněji odhadnout. Tato porucha vznikla až po činu samotném, tudíž se na něm nepodílela. Skutečnost, že obžalovaná ml. trpí velmi suspektně poruchou pohlavní identity, nemá rozhodně žádný forenzní význam ve vztahu ke sledovanému jednání. Vzhledem k tomu, že obžalovaná ml. udává ztrátu paměti na dobu činu, je určení přesné motivace ztížené. Nebyla však prokázána patická (z duševní poruchy vyplývající) motivace, velmi pravděpodobně se jednalo o spáchání činu v afektu, který byl vyústěním kumulujícího se pocitu příkoří, odvržení, zrady ze strany poškozené ml, jež byla její nejlepší a v podstatě jedinou kamarádkou. Nejednalo se afekt patický, tedy vyplývající z duševní poruchy, ale o afekt prostý, byť silný. Obžalovaná ml. je nositelkou rizika vzplanutí silného afektu vyjádřeného zlobou a agresí. Nebyla prokázána závislost na alkoholu či jiných psychoaktivních látkách. Z dostupných informací, zejména vyjádření na místě zasahujících osob obžalovaná ml. nejevila známky intoxikace těmito látkami. Rozpoznávací schopnosti hodnotí znalec jako plně zachovalé, ovládací jako oslabené, a to měrou střední. Důvodem oslabení je přítomnost prudkého prostého afektu v době spáchání činu. Obžalovaná ml. dosáhla dostatečné rozumové a mravní vyspělosti, aby mohla rozpoznat škodlivost činu pro společnost. Obžalovaná ml. netrpí vážnou duševní poruchou v pravém slova smyslu, z čistě psychiatrického hlediska není pobyt obžalované ml. na svobodě nebezpečný, znalec proto nenavrhuje žádné medicínsko-právní opatření. Z obecného pohledu však nepříznivý osobnostní profil s potencionálními hrozcími afektivními výbuchy, zejména pak zlosti, doprovázenou agresivitou, zcela jistě představuje pro společnost riziko. V současné době je schopna chápat smysl trestního řízení, soudního projednávání, případně i jí uložených opatření. Ambulantní vyšetření je postačující. Své závěry znalec potvrdil u hlavního líčení (č.1. 498) a vyjádřil se také k údajným nesrovnalostem svého posudku, které jsou zmiňované na str.3 (č.1.470) usnesení Vrchního soudu v Praze, sp.zn. 1 Tmo 1/2017. Doplnil, že pokud jde o disharmonický vývoj osobnosti, ten je v podstatě medicínsky neléčitelný. Dá se předpokládat, že se vyvine v poruchu osobnosti, ale tato se ještě vzhledem k věku obžalované ml. nedá diagnostikovat. Ta se diagnostikuje až v dospělosti. Ve svých závěrech nevidí žádný rozpor. Skutečně nenavrhuje žádné medicínskoprávní opatření, protože ona netrpí duševní chorobou. Ona směřuje k poruše osobnosti, dříve psychopatii. Z tohoto důvodu nenavrhl ochranné léčení. Toto je z hlediska psychiatrického, disharmonický vývoj je z hlediska obecného rizika pro společnost. Některý člověk je pro společnost nebezpečný z hlediska své osobnosti. Nevylučuje, že by si zasloužila psychiatrickou péči, ale nikoliv ochranné léčení. Pokud jde o vývoj osobnosti, něco si člověk přinese do života v genetické výbavě a také je formulován okolím. Jestliže obžalovaná ml. vyrůstala v prostředí, které je samo o sobě disharmonické, tak se to do jejího vývoje osobnosti promítne. Ona netrpí vážnou duševní poruchou, jak se uvádělo dříve nemocí, tedy psychotickou poruchou. Směřuje k poruše osobnosti. Tato přechodná není. Skutečnost, že si nemůže na jednání vzpomenout, může být součástí obhajoby, ale nevylučuje, že si na to nemůže vzpomenout. Uzavřel, že ochranné léčení lze uložit pouze tehdy, jestliže pachatel spáchá trestný čin ve vztahu vyvolaném duševní poruchou a posuzovaná duševní poruchou netrpí. Nebyla diagnostikována těžká porucha osobnosti (ve smyslu § 123 tr.zákoníku je těžká asociální porucha osobnosti duševní poruchou, avšak znalec opakovaně vysvětlil, že takováto porucha osobnosti přítomna u obžalované ml. není).

Soud od počátku neměl o závěrech tohoto posudku jakékoliv pochybnosti. Obžalovaná ml. netrpí žádnou duševní poruchou ve smyslu § 123 tr.zákoníku a tudíž nemůže být ani navrhováno např. ochranné léčení. Z psychiatrického hlediska proto není její pobyt na svobodě nebezpečný, toto je naprosto zřetelné. Reálným rizikem do budoucna je možný vývoj poruchy osobnosti, který v sobě může nést rizika uváděná znalcem. Ale tato porucha osobnosti, která dosud diagnostikována není, není medicínsky léčitelná. Žádná nesrovnalost v závěrech znaleckého posudku tedy podle názoru soudu neexistuje.

Podle druhého ze znaleckých posudků se intelektová výkonnost obžalované ml. pohybuje v průměru, její osobnost se vyvíjí výrazně disharmonicky. Trpí výraznými nejistotami v oblasti sexuální identity a sexuální orientace, diagnóza poruchy pohlavní identity je na místě. To, že byla ještě v minulosti viktimizována, vnáší další chaos do psychosexuálního života. Jedná se u ní o disharmonický osobnostní vývoj smíšeného typu. Lze ji popsat jako otažitou, citově chladnou až cynickou, jejími klíčovými projevy jsou netrpělivost, explozivita, oboje však se snahou k ovládnutí, to resultuje v městnání afektu. Má pohotovost prosazovat se razantně, komandovat druhé, ambice na dominanci, často v životní realitě nenaplněvané. Dalšími charakteristickými rysy se jeví odhodlanost, výrazný egocentrismus, tendence k teatrálním proklamacím, rozkolísanost postojů, citů a nálad, pocity napětí. Je nositelkou rovněž histrionské charakteristiky v poněkud maskulinní podobě. Má tendenci k dissociativnímu zpracování reality, dennímu snění, zaujetí vlastním imaginativním životem, rozostřování hranic mezi přáními, fantaziemi a skutečností. Jedná se o osobnost s poruchami adaptace s dissociativními projevy. Z hlediska psychických poruch v pravém slova smyslu, tj. psychóz, je osobou zcela zdravou. Nebyla prokázána patická (z duševní poruchy vyplývající) motivace. Trvá na tom, že na činu vlastním má chybějící vzpomínku, je obtížnější tedy motivací komplex analyzovat. S největší pravděpodobností se jednalo o afektogenní jednání navazující na městnané pocity příkoří pocíťované ve vztahu k poškozené ml. Struktura osobnosti se na činu podílela tím, že vznětlivost a tendence městnat afekt je její součástí, dále se podílí rozhodujícím způsobem na zpracování události – aktivovaly se dissociativní mechanismy, některé komentáře jsou silně egocentricky cynické, pocity viny v podstatě nevybavné. Prognóza jejího dalšího vývoje z hlediska obecné společenské adjustace je nejistá, neboť její osobnostní vývoj se jeví výrazně narušený. Riziko afektogenně podmíněných deliktů zůstane pravděpodobně reálným, ale jinak se může obžalovaná ml. vyvíjet z hlediska respektu k zákonným normám poměrně adaptivně. Možnost resocializace se jeví jako střední měrou ztížená pro výrazně disharmonicky se vyvíjející osobnost. V protíváze k ní pak solidní intelekt a zakořenění v rodinných vztazích představují protektiva a potencionální pilíře pro resocializační tlak. Znalkyně potvrdila uvedené závěry při svém výsledku v hlavním líčení (**č.1.500**) a doplnila, že obžalovaná ml. má ambice velet, ale v širších vrstevnických vztazích se jí to nedaří. Špatně zvládá odmítnutí, žárlivě zvládá to, že je na druhé koleji a ráda by byla dominantní vůči matce a sestře. Během vyšetření se znalcům nepodařilo u ní vybavit pocity lítosti. V jednu chvíli dokonce zapochybovala o vážnosti celé věci. Je možné, že si skutečně nevybavuje své jednání, mohla vzniknout amnézie, ale může to být i součástí její obhajoby. Pokud jde o její zmiňované vnitřní hlasy, jedná se spíše za projev dissociativní. Není to příznak duševní nemoci. Lidé s takovými příznaky někdy ztrácejí hranici mezi realitou a sněním. Něco si myslí a je to, jako kdyby to slyšeli. Ta myšlenka může mít barvu hlasu, barvu fyzickou. Obžalovaná ml. má tendenci k sebepoškozování, ale suicidální tendence zjištěny nebyly. Sebepoškozování je dětským hitem posledních 7-10 let. Znalkyně se domnívá, že u ní je to hodně o nápodobě konání druhých a také se tímto způsobem pokusila řešit svoji situační bezradnost a tenzi. Mohlo se také jednat o způsob, jak navazovat přátelství. Pokud jde o zjištěnou poruchu přizpůsobení s převládající poruchou emocí a dissociativními projevy, tato vznikla až po činu a nemá na něj vliv. Obžalovaná ml.

má tendenci k městnání afektů, na jednu stranu je osobnostně vybavená být trochu vztekavá, chce se prosadit, má sklony k razanci, na druhou stranu je vychovávaná a socializovaná, takže to městná.

Všemi výše citovanými důkazy, které soud provedl v hlavním líčení postupem dle ustanovení § 2 odst.5 tr.řádu a zhodnotil je způsobem, který mu ukládá ustanovení § 2 odst.6 tr.řádu, byla vina obžalované ml., tak jak je vyjádřena ve skutkové větě výroku rozsudku, bez jakýchkoliv pochybností prokázána. Nemůže být pochyb o tom, že obžalovaná ml. způsobem tam popsaným zaútočila na poškozenou ml., při tomto svém útoku použila zajištěný nůž a způsobila jí výše popsaná zranění. Přímý usvědčující důkaz v podobě výpovědi poškozené ml. [REDAKCE] nevzbuzuje sebemenší pochybnosti o své věrohodnosti, v souladu s touto výpovědí jsou i ostatní, v předchozích odstavcích tohoto odůvodnění popsané důkazy. Na základě nich lze považovat vinu obžalované ml. za dostatečně prokázanou.

Soud dospěl k závěru, že jednání, které je popsáno ve skutkové větě výroku tohoto rozsudku, se dopustila obžalovaná ml. [REDAKCE], která je trestně odpovědná. Soud vycházel z ustanovení § 5 odst.1 zák. č. 218/2003 Sb. a je zřejmé, že obžalovaná ml. v době spáchání činu dosáhla takové rozumové a mravní vyspělosti, že mohla rozpoznat jeho protiprávnost a ovládat své jednání (lze vycházet ze závěrů citovaných posudků z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace dětská psychiatrie a specializace dětská klinická psychologie). Soud také musel určit, zda se jedná v tomto případě o jednání trestné. V souvislosti s úvahami o právní kvalifikaci je třeba předeslat, že ve smyslu § 12 odst.2 tr.zákoníku lze trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené uplatňovat jediné v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Podle § 13 odst.1 tr.zákoníku trestný čin je protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně. Podle § 6 odst.1 zák. č. 218/2003 Sb. se trestný čin spáchaný mladistvým nazývá proviněním a podle § 6 odst.2 tohoto zákona, nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro posouzení spáchaného mladistvým trestní zákoník. Podle § 14 odst.1 tr.zákoníku se trestné činy dělí na přečiny a zločiny, podle odst.3 citovaného ustanovení zločiny jsou všechny trestné činy, které nejsou podle trestního zákona přečiny. Zvlášť závažnými zločiny jsou ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí nejméně deset let. V souladu s touto kategorizací je pak evidentní, že obžalovaná ml. by se jako dospělý pachatel dopustila zvlášť závažného zločinu, který je však třeba v souladu s citovanými zákonnými ustanoveními nazvat proviněním. Jednání obžalované ml. popsané ve skutkové větě výroku tohoto rozsudku je nutno kvalifikovat jako pokus provinění vraždy podle § 21 odst.1 tr.zákoníku k § 140 odst.1 tr.zákoníku, neboť obžalovaná ml. se dopustila jednání, které bezprostředně směřovalo jiného úmyslně usmrtit, jehož se dopustila v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo. Důkazy provedenými v hlavním líčení bylo prokázáno, že opakovaně zaútočila zajištěným nožem na poškozenou ml. a to i větší silou, především do oblasti zad a krku a způsobila jí poranění popsané výše, tato nevedla k úmrtí, pouze na základě okolností, které byly nezávislé na vůli obžalované ml. Objektivní stránka trestného činu vraždy je charakterizována usmrcením člověka, kterým se rozumí jakékoli zbavení života živého člověka. Jednání obžalované ml. k tomuto následku směřovalo, byla prokázána existující příčinná souvislost mezi jejím jednáním a zmíněným následkem, tedy příčinná souvislost mezi těmito dvěma znaky objektivní stránky citovaného trestného činu. Soud musel především zkoumat subjektivní stránku jednání obžalované ml., neboť forma zavinění na její straně měla nejpodstatnější význam pro posouzení jejího jednání podle příslušného ustanovení trestního zákoníku. Na tomto místě je třeba připomenout, že ve smyslu § 13 odst.2 tr.zákoníku k trestní odpovědnosti za trestný čin je třeba úmyslného zavinění,

nestanovuje-li trestní zákon výslovně, že postačuje zavinění z nedbalosti. Z formulace skutkové podstaty trestného činu vraždy dle § 140 odst.1 tr.zákoníku vyplývá, že se vyžaduje samozřejmě zavinění úmyslné. Úmysl pachatele, byť eventuelní, musí směřovat k usmrcení člověka. Pokud by pachatel jednal v úmyslu ohrožit nebo poškodit jiný zájem chráněný trestním zákoníkem, než zájem na ochraně života a jeho jednání mělo za následek smrt člověka, ke kterému by nebyl dán úmysl pachatele, není trestně odpovědný za vraždu. Vztah pachatele k následku musí být soudem řádně zjištěn a prokázán výsledky dokazování, z kterých musí logicky vyplynout. Při zjišťování subjektivní stránky není možno dojít k závěru o alternativním vztahu pachatele k zamýšlenému následku. Je třeba vycházet z okolností, za nichž k útoku pachatele došlo, jakým motivem byl veden, co útoku předcházelo, jak byl útok proveden, jakého nástroje bylo použito, zda pachatel záměrně útočil proti takové části těla, kde jsou orgány důležité pro život, které jsou snadno zasažitelné apod. Soud tedy musel zkoumat, zda v případě obžalované ml. se jednalo úmysl přímý či nepřímý. Z provedených důkazů soud vyvodil, že na straně obžalované ml. šlo o přímý úmysl usmrtit poškozenou ml. Byť soudu zůstal neobjasněn motiv jejího jednání, nebyla zjištěna příčina jejího útoku, mohl takovýto závěr učinit především ze způsobu provedení činu. Je třeba si uvědomit, že obžalovaná ml. při zásadní fyzické převaze dané tělesnou konstitucí, zcela nečekaně zaútočila na poškozenou ml., která nemohla od své kamarádky takovýto útok očekávat. Obžalovaná ml. vystřídala několik způsobů fyzického útoku, který znemožňoval poškozené ml. jakoukoliv obranu a vygradoval opakovaným bodáním a řezáním nožem, tedy nebezpečným nástrojem, a to i větší silou do těla poškozené ml., když nejzávažnější poranění vznikla útokem do oblasti krku, kde jsou uloženy životně důležité orgány. Byť se jedná o mladistvého pachatele, obžalovaná ml. musela vzhledem ke svému intelektu takovouto skutečnost vědět a rozeznat. Nejednalo se o ojedinělé či jednorázové bodnutí či říznutí nožem, ale o opakovaný zásadní útok, kterým vygradovalo předchozí násilné jednání obžalované ml. K usmrcení poškozené ml. nedošlo jen z toho důvodu, že nebyly zasaženy životně důležité orgány v oblasti krku a také tím, že se jí dostalo včasné odborné lékařské pomoci. Přímý úmysl obžalované ml. usmrtit poškozenou ml. vyplýval také z jejího verbálního projevu, ze kterého je bez jakýchkoliv pochybností patrné, že chtěla docílit, aby tato zemřela. Na základě těchto okolností mohl soud spolehlivě uzavřít, že obžalovaná ml. chtěla popsáním způsobem poškozenou ml. usmrtit. K těmto skutečnostem pak ještě přistupuje související struktura její osobnosti, jak byla citována znaleckými posudky, takže o přímém úmyslu nemůže být pochyb.

Při rozhodování o sankcích, kterými soud obžalovanou ml. postihl, vzal v úvahu všechny zásady stanovené v § 36-38 tr.zákoníku. Samozřejmě musel vycházet při úvaze o druhu a výši výchovného či trestního opatření ze všech hledisek uvedených v § 3 zák. č. 218/2003 Sb., především musel dbát zásad uvedených v § 3 odst.3 citovaného zákona, ze kterého mj. vyplývá, že opatření uložené podle tohoto zákona musí přihlížet k okolnosti toho, komu je ukládáno, včetně jeho věku a rozumové a mravní vyspělosti, zdravotnímu stavu, jakožto i jeho osobním, rodinným a sociálním poměrům a musí být přiměřené povaze a závažnosti spáchaného činu. K osobě obžalované ml. bylo zjištěno, že je svobodná a bezdětná (což lze jistě vzhledem k jejímu věku předpokládat), naposledy byla žákyní Základní školy ve [REDAKCE]. Obžalovaná ml. je stíhána vazebně, z výkonu vazby k ní není žádných negativních připomínek. Doposud nebyla soudně trestána. Soud měl také k dispozici zprávu o osobních, rodinných a sociálních poměrech a aktuální životní situaci obžalované ml., kterou zpracovala dne 24.11.2016 Probační a mediační služba ČR, [REDAKCE]. Pokud jde o vyhodnocení spolupráce, pak z ní vyplývá, že tato proběhla pouze formou jednoho rozhovoru ve vazbě se samotnou obžalovanou ml. S rodiči byla spolupráce bezproblémová (1x návštěva v bydlišti, 2x návštěvy na OSPOD za účasti probačního úředníka), oba se dostavovali na sjednané schůzky, byli

ochotní a o situaci i o rodinné historii hovořit. S PMS i OSPOD se snažili v rámci svých možností spolupracovat. Jinak lze říci, že zpráva kopíruje zjištění právě OSPOD, jehož zprávy budou citovány dále. Je z ní však ještě patrné, že si obžalovaná ml. uvědomuje závažnost činu, na své jednání si nevzpomíná, ale důsledky zná. Setkání s poškozenou ml. by se snažila vyhnout, nic by jí neřekla. Je ráda, že nezemřela, jinak neprojevovala žádné známky lítosti, což odpovídá velmi slabému projevování emocí po celou dobu rozhovoru. Dále vyjadřovala obavu, že není psychicky zdravá. Obžalovaná ml. žije s matkou a sestrou v rodinném domě, který patří otci. Domácnost je ve velmi zanedbaném stavu. Nejbližší vztah má k matce, k otci má antagonický vztah. Oba rodiče shodně uvedli, že nějakou dobu poté, co došlo k jejímu pohlavnímu zneužití [REDAKCE], se [REDAKCE] více stáhla do sebe, byla uzavřenější, vyhledávala samotu. Podle slov vyučujících nebyla ve škole [REDAKCE] obětí šikany, ve třídě byla poměrně dobře přijímána. Děti měly občas poznámky ohledně jejího vzhledu, ale nijak se to nevymykalo z rámce běžného vzájemného pošťuchování. Její chování bylo vždy bezproblémové, respektovala pravidla, neměla potíže s kázní.

Dále měl soud k dispozici zprávy [REDAKCE], odboru sociálních věcí a zdravotnictví, z nichž nejpodrobnější byla zpráva z 24.11.2016 (č.l.415). Z ní vyplynulo, že obžalovaná ml. je v evidenci tohoto úřadu od r. 2002, kdy rozsudkem byla svěřena do výchovy a výživy matky a otci bylo stanoveno výživné. Rodiče spolu ve společné domácnosti po obnovení soužití přestali žít [REDAKCE]. Aktuální zjištění úřadu ovšem naznačuje, že otec v rodině i nadále zůstává. Obžalovaná ml. byla v péči dětského psychologa (po jejím zneužití). V roce [REDAKCE] dle matky přišla s tím, že by chtěla k psychologovi, protože jí čím dál víc vadí kontakt s muži. Matka se následně dozvěděla o jejím sebepoškozování někdy na jaře 2016. Po vzetí do vazby se obžalovaná ml. dle vězeňské psycholožky neprojevuje příliš emocionálně, straní se ostatním vězeňkyním, psychologické poradenství probíhá ve věznici cca 1x za dva dny. Podle zprávy školy (tato je citována ve zprávě [REDAKCE]) ukončila obžalovaná ml. docházku z [REDAKCE] ve školním roce 2015/2016, byla bez kázeňských problémů, prospěchově patřila k lepším žákům. [REDAKCE] se ve škole nejvíce kamarádila s [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]. Dle třídní učitelky si [REDAKCE] nárokovala, avšak bylo to vzájemné. Tato zpráva byla aktualizována dne 27.1.2017 (č.l. 481), kdy nad rámec původní bylo konstatováno, jak se obžalovaná ml. chová ve věznici s tím, že bez problémů s pracovníci OSPOD komunikovala, byla veselá, usmívala se, neprojevovala lítost či smutek. Na stávající řízení se nijak nepřipravuje, neprožívá jej. Poškozené ml. dopis nepsala, neví, co by jí napsala. Dále mluvila o své rodině a svém kamarádovi. Soud měl také k dispozici rozsudek Krajského soudu v Plzni, sp.zn. 5T 9/2013 a rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp.zn. 2 To 23/2014, ze kterých vyplynulo, že v r. 2013 byla obžalovaná ml. obětí zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst.1,2 písm.a), odst.3 písm.a) tr.zákoníku a pachateli byl uložen trest odnětí svobody v trvání pěti let do věznice s dozorem.

Při určení povahy a závažnosti provinění, kterého se obžalovaná ml. dopustila, vycházel soud z kritérií § 39 odst.2 tr.zákoníku. Je třeba uzavřít, že závažnost je zásadní. Obžalovaná ml. se dopustila provinění, které by v případě dospělého pachatele bylo zvláště závažným zločinem. Obžalovaná ml. porušila chráněný zájem, kterým je život a zdraví člověka, ochranu tohoto zájmu klade trestní zákoník na první místo, jak je zřejmé ze systematizace jednotlivých hlav zvláštní části trestního zákoníku. Dále soud vzal do úvahy, že obžalovaná ml. zaútočila na svoji kamarádku v podstatě bez příčiny, vystřídala různé způsoby fyzického útoku, který vygradoval opakovaným útokem nožem. Zranění, která poškozené ml. způsobila, byla zranění závažná, k jejímu úmrtí nedošlo jen proto, že nebyly zasaženy důležité orgány a také v důsledku včasného lékařského zákroku. Vzhledem k tomu, že jednání

obžalované ml. zůstalo ve stádiu pokusu, přihlédl soud též k ustanovení § 39 odst.6 písm.c) tr.zákoníku a konstatoval, že obžalovaná ml. nedokonala trestný čin jen díky náhodě. Je zcela zjevné, že pokud by působila o něco větší silou na krk poškozené ml. popsáním nože, mohlo dojít k protěti průdušnice anebo pokud by způsobila řeznou ránu o několik cm jinde, došlo by k protěti velké krční žíly nebo velké krční tepny. Je sice pravdou, že obžalovaná ml. nakonec přivolala poškozené ml. lékařskou pomoc, učinila tak ale již v době, kdy útok ukončila a kdy bylo zcela nezávislé na její vůli, jaké následky takový útok přinese, toto bylo pouze otázkou náhody. Nelze proto hovořit o tom, že by snad odstranila nebezpečí, které vzniklo chráněnému zájmu z podniknutého pokusu. Lze uzavřít, že od svého jednání neupustila dobrovolně. Ve smyslu § 39 odst.3 tr.zákoníku soud také musel přihlédnout k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. Obžalované ml. polehčovalo podle § 41 písm.a) tr.zákoníku, že spáchala trestný čin poprvé, soud jí nemohl přiznat polehčující okolnost řádného života, když obžalovaná ml. byla v době spáchání trestné činnosti [REDAKCE]. Za přitěžující okolnost podle § 42 písm.c) tr.zákoníku soud shledal surový způsob spáchání – což lze jistě ke způsobu útoku a především k následku v podobě „podříznutí krku“ konstatovat a dále podle § 42 písm.h) tr.zákoníku, že spáchala trestný čin ke škodě dítěte, kterým je osoba mladší 18.let, což poškozená ml. byla.

Zákon č. 218/2003 Sb. o soudnictví ve věcech mládeže dává soudu možnost zvolit opatření výchovná, ochranná a trestní ve smyslu § 10 odst.1 tr.zákona. S ohledem na zhodnocenou povahu a závažnost spáchaného provinění soud dospěl k závěru, že na obžalovanou ml. je třeba působit opatřením trestním, v daném případě odnětím svobody nepodmíněně. Soud respektoval ustanovení § 31 odst.2 citovaného zákona a dospěl k závěru, že především s ohledem na okolnosti případu, popsané výše a osobu obžalované ml. prezentovanou především citovanými znaleckými posudky, jiné trestní opatření nelze ukládat. Ve svém pro trestní odpovědnost velmi nízkém věku se obžalovaná ml. dopustila jednoho z nejzávažnějších trestných činů, který sice zůstal ve stádiu pokusu, ale pouze na základě okolností nezávislých na její vůli. Pokud by byla souzena jako dospělý pachatel, pak by pro zvlášť závažný zločin byla ohrožena trestní sazbou od 10-18 let trestu odnětí svobody. Soud samozřejmě musel použít ustanovení § 31 odst.1 zák. č. 218/2003 Sb. a modifikovat tuto trestní sazbu na rozmezí 1-5 let trestního opatření odnětí svobody nepodmíněně. Vzhledem ke všemu výše uvedenému pokládal soud za přiměřené trestní opatření odnětí svobody nepodmíněně ve výměře 4 roků. Na jednu stranu vzal soud do úvahy věk obžalované ml. a skutečnost, že se dopustila trestné činnosti poprvé, na druhou stranu je třeba vidět povahu a závažnost spáchaného provinění včetně následků. Bylo také třeba přihlédnout k tomu, že resocializace jmenované je střední měrou ztížena, takže takto uložené trestní opatření je i výrazným prvkem ochrany společnosti před ní samotnou. Pro výkon trestního opatření odnětí svobody nepodmíněně pak zvolil soud postup podle § 31 odst.4 zák. č. 218/2003 Sb., podle kterého se toto u mladistvých, kteří nepřekročili 19.rok věku, vykoná odděleně od ostatních odsouzených ve věznicích nebo ve zvláštních odděleních pro mladistvé. Dále soud uložil trestní opatření propadnutí věci a to popsání nože, neboť se jedná o věc, které bylo užito ke spáchání trestného činu podle § 70 odst.2 písm.a) tr.zákoníku a jedná se o věc ve vlastnictví obžalované ml.

Poškozená ml. [REDAKCE] prostřednictvím svého zmocněnce předložila soudu návrh na přiznání nároku na náhradu škody (nemajetkové újmy). Tento návrh předložil zmocněnec po zahájení hlavního líčení dne 30.1.2017 (**č.l.482**). Z návrhu vyplývá popis fyzických a psychických bolestí a duševních útrap, se kterými se bude poškozená ml. vyrovnávat po zbytek života. Lékařské zákroky a fyzická bolest jsou popsány v jejích výpovědích a lékařských záznamech. V současné době trpí častými bolestmi zad a krční

páteře, jizvy se stále hojí, stále pociťuje jejich pnutí, svědění a pálení. Nemá cit v levém ušním boltci a části levé dolní čelisti. Duševní útrapy spočívaly v tom, že bezprostředně po činu měla strach o svůj život, v nemocnici prožívala silný šok ze zranění. Obžalované ml. jako kamarádce důvěřovala a nemohla celé situaci uvěřit. Vzrostla nedůvěra k lidem. Trpí častými migrénami a má zlé sny. Nemá schopna se zapojit do sféry normálního života, ve škole se nedokáže plně soustředit na výuku. Vůči lidem je ostražitá a nerada navazuje nové kontakty. Jizvy, které má na krku a v oblasti obličeje, ji hyzdí a při pohledu na ně jí nedovolují na celou událost zapomenout. Lidé na ní zírají. Jednání obžalované ml. jí připravilo o radost ze života, zcela ohrozilo její důvěru v lidi a zohyzdilo jí tělo do konce života. Navrhla, aby soud uložil obžalované ml. povinnost nahradit poškozené ml. za způsobenou bolest, ztížení společenského uplatnění a další nemajetkovou újmu ve výši 500.000,- Kč. V průběhu hlavního líčení pak zmocněnec předložil další lékařské zprávy, z nichž je patrné, jaká poranění jmenovaná utrpěla (především č.l. 506). Soud je toho názoru, že takovému návrhu nemohl vyhovět. Byla navržena náhrada škody ve výši 500.000,- Kč, tento nárok se skládal ze tří uvedených složek. Bolestné nebylo přiměřeně bodově ohodnoceno, pokud jde o ztížení společenského uplatnění, o tomto v současné době nemohl soud rozhodovat vzhledem k neuplynutí rozhodné doby. Z toho logicky vyplývá, že soudu nemohla být známa navrhovaná částka za nemajetkovou újmu. Soud si je vědom ustanovení § 43 odst.3 tr.řádu, ze kterého je zřejmé, že důvod a výši škody a nemajetkové újmy je poškozený povinen doložit. O těchto právech a povinnostech musí být poučen. V tomto směru je třeba uvést, že zmocněnec nepředložil podklady, na základě kterých by mohl soud rozhodnout, soudu nebylo známo, v jaké výši se která část nároku na náhradu škody uplatňuje. Soud samozřejmě má pro opatření takovýchto podkladů poskytnout poškozenému přiměřenou lhůtu, kterou určí a sdělit mu, jakým způsobem může podklady doplnit, avšak nesmí tomu bránit důležité důvody, např. vyhlášení rozsudku. V dané věci jde o vazební věc obžalovaného ml., která musí být přednostně vyřízena. Z tohoto důvodu soud nemohl postupovat podle citovaného ustanovení trestního řádu a vzhledem k výše popsaným způsobem uplatněnému nároku na náhradu škody musel postupovat podle § 229 odst.1 tr.řádu a poškozenou ml. odkázat s tímto nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť podle výsledků dokazování neměl podklad pro vyslovení této povinnosti a bylo by třeba provádět další dokazování, především pokud jde o otázku bolestného.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho obsahu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven

způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni 01.02.2017

Za správnost vyhotovení: Zdeňka Holá

JUDr. Jan Špeta, v.r.
předseda senátu